

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

29 octombrie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Nicolae Gordilă,

Judecători

Iurie Diaconu, Liliana Catan,

examinînd, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar împotriva sentinței Judecătorei Rîșcani, mun. Chișinău din 21 ianuarie 2014 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 martie 2014, declarat inculpatul

***Cujbă Anatolie Efrem**, născut la
22 iunie 1955 în r-nul Ialoveni, s .Cărbuna, locuitor al
mun. Chișinău, s. Ciorescu, str. Artelor, 25, cetățean al
R. Moldova, fără antecedente penale;*

Termenul de examinare a cauzei

în instanța de fond: 05 februarie 2013 – 21 ianuarie 2014,

în instanța de apel: 03 martie – 19 martie 2014,

în instanța de recurs: 01 august – 29 octombrie 2014;

CONSTATĂ :

1. Prin sentința Judecătorei Rîșcani, mun. Chișinău din 21 ianuarie 2014, cauza fiind judecată conform prescripțiilor din art. 364/1 Cod de procedură penală, inculpatul Cujba Anatolie a fost condamnat în baza art. 320 alin. (1) Cod penal, la 110 ore de muncă neremunerată în folosul comunității.

2. În fapt, instanța de fond a constatat că la 07 decembrie 2012, în procuratura sectorului Rîșcani a parvenit sesizarea executorului judecătoresc Iurie Gîlca privind tragerea la răspundere penală a lui Cujba Anatolie, în baza art. 320 alin. (1) Cod penal pe faptul neexecutării intenționate a hotărîrii instanței de judecată nr.2-1037/2003.

La data înaintării sesizării restanța pensiei de întreținere neachitată de către cet. Cujba Anatolie constituia suma de 8400 lei.

Din declarațiile executorului judecătoresc și materialele anexate s-a constatat că, în legătură cu neexecutarea de către Cujba Anatolie a hotărîrii instanței de judecată, în privința lui a fost întocmit proces verbal cu privire la contravenție prevăzută de art. 318 alin. (1) Cod contravențional. Ulterior, procesul verbal însoțit de demersul executorului judecătoresc a fost expedit în judecătoria Rîșcani, mun. Chișinău pentru aplicarea

sanctiunii contravenționale.

La 11 iulie 2012, de către Judecătoria Rîșcani, mun. Chișinău a fost emisă o hotărîre privind sancționarea lui Cujba Anatolie în baza contravenției prevăzute de art. 318 Cod contravențional, fiindu-i aplicată o amendă în mărime de 50 unități convenționale, ceea ce constituie 1000 lei, care a fost achitată de contravenient.

Totodată, s-a stabilit că pînă la moment Cujba Anatolie nu a executat hotărîrea instanței de judecată nr.2-1037/2003 cu privire la încasarea pensiei de întreținere în mărime de 200 lei lunar în folosul cet. Lupea Eugenia, restanța constituind 8400 lei.

Inculpatul a recunoscut vina pe deplin, solicitând judecarea cauzei în procedură restrînsă, adică în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, fără administrarea de noi probe.

Instanța a reținut că vina inculpatului este demonstrată integral prin probele administrate și a încadrat acțiunile lui în baza art. 320 alin. (1) Cod penal, ca neexecutarea intenționată a hotărîrii instanței de judecată, dacă aceasta a fost comisă după aplicarea sancțiunii contravenționale.

La stabilirea pedepsei instanța a ținut cont de prevederile art. 7, 75, 76 Cod penal, 368/1 alin. (8) Cod de procedură penală, că inculpatul a recunoscut vina, s-a căit sincer de cele comise, a recunoscut probele administrate în faza de urmărire penală, că nu are antecedente penale, nu este angajat în cîmpul muncii, că circumstanțe agravante nu au fost stabilite.

3. Inculpatul a declarat apel, solicitînd casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, prin care să-i fie aplicată o pedeapsă mai „mică”.

Apelantul a indicat că va depune ulterior un apel desfășurat.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 martie 2014, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a reținut că instanța de fond corect a individualizat pedeapsa aplicată inculpatului, luînd în considerare lipsa circumstanțelor agravante, personalitatea lui, ca el nu are antecedente penale, a comis o infracțiune ușoară, a recunoscut vina integral, ținînd cont de raportul dintre fapta comisă și consecințele acesteia, de prevederile art. 61, 76 Cod penal.

Pedeapsa just a fost aplicată inculpatului conform art. 364/1 alin. (8) Cod de procedură penală și în speță nu există temeieri ca lui să-i fie aplicată o pedeapsă mai blîndă.

Liberarea acestuia de pedeapsa penală cu tragere la răspundere contravențională nu este rațional.

5. Inculpatul a declarat recurs ordinar, solicitînd casarea hotărîrilor judecătorești, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, prin care să-i fie stabilită o pedeapsă mai blîndă, cu aplicarea prevederilor art. 79 Cod penal.

Recurentul a indicat că instanțele i-au aplicat o pedeapsă nemotivată pe prevederilor art. 75 Cod penal, prea dură, nu au luat în considerare circumstanțele atenuante și excepționale pe caz, cum ar fi recunoașterea vinei, contribuirea activă la descoperirea infracțiunii, are loc permanent de trai, infracțiunea comisă este una ușoară, urmînd a fi aplicate prevederile art. 79 Cod penal.

În drept, recursul este întemeiat pe art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală.

6. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rînd, potrivit art. 427 alin. (2) Cod de procedură penală, în recurs pot fi invocate doar acele temeiuri care au fost indicate și în apel.

În sensul vizat se reține că argumentele specificate în recurs privind aplicarea art.79 Cod penal nu au fost invocate și în apel (*pct. 3, 4, 5 din decizie*).

Rezultă că recursul ordinar în această parte nu are suport legal.

În al doilea rînd, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului, dar doar în temeiurile prevăzute de lege. Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărîrii atacate în acest sens. Conform art. 6 pct. 11/1) Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt constituie stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

Sub acest aspect se reține că recursul ordinar este întemeiat pe art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, dar fără a fi specificat vreun temei concret din cele conținute în dispozitivul acestor norme de drept (*pct. 5 din decizie*).

Totodată, aceste norme prevăd următoarele temeiuri pentru recursul ordinar - instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Însă, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat asupra căror motive concrete din apelul avocatului nu s-ar fi pronunțat instanța de apel, care este esența circumstanțelor că hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii, că acesta este expus neclar, că instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, raportate la exigențele art. 6 pct. 11/1) Cod de procedură penală, că s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale, omițîndu-se totalmente motivarea ilegalității deciziei contestate în acest sens, cu indicarea unor concrete erori de drept la compartimentul dat (*pct. 5 din decizie*).

Rezultă, că acest recurs ordinar nu întrunește condițiile legale de conținut în această parte, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al inculpatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica.

Or, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu

exprimă alte interese decât interesele legii.

În al treilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Sub acest aspect se atestă că, împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 2 și 4 din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel corect au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind pedeapsa aplicată inculpatului în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, ținând cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, conform cărora persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

Deci pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale.

Mai mult, recursul declarat de avocat este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele au apreciat circumstanțele cauzei privind pedeapsa aplicată inculpatului.

Însă, în acest sens se reține că, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în latura pedepsei penale în alt sens decât cel pe care îl propune inculpatul este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar este lipsită de orice suport legal.

Circumstanțele enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârile atacate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că instanțele au aplicat inculpatului o pedeapsă individualizată conform prevederilor legale, că recursul ordinar declarat de avocat este și unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 1) și 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta nu îndeplinește condițiile legale de conținut și este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursul de pe rol nu îndeplinește condițiile legale de conținut și este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 1) și 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpatul Cujbă Anatolie Efrem împotriva sentinței Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 21 ianuarie 2014 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 martie 2014, deoarece nu îndeplinește cerințele legale și este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată la 19 noiembrie 2014.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Liliana Catan

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE
DISPOZITIV

29 octombrie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Nicolae Gordilă,

Judecători

Iurie Diaconu, Liliana Catan,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar împotriva sentinței Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 21 ianuarie 2014 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 martie 2014, declarat inculpatul

Cujbă Anatolie Efrem, născut la 22 iunie 1955 în r-nul Ialoveni, s .Cărbuna, locuitor al mun. Chișinău, s. Ciorescu, str. Artelor, 25, cetățean al R. Moldova, fără antecedente penale.

În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 1) și 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpatul Cujbă Anatolie Efrem împotriva sentinței Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 21 ianuarie 2014 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 martie 2014, deoarece nu îndeplinește cerințele legale și este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată va fi pronunțată la 19 noiembrie 2014.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Liliana Catan